

Mugu ikki gloyma børnini

ORÐIÐ barnafagnaður man fyrri mong av okkum kennast eitt sindur fremmant, kanska tí, at vit eru ikki von við hetta orðið. Men børnini kenna vit og tey eru í hvussu so er ikki fremmand fyrri okkum. Tey eru nevniliga ta dýrmætasta, tað besta og tað ríkasta vit eiga. Tað eru tey, sum einaferð í framtíðini skulu taka við og reka hetta samfelagið víðari.

BARNAFAGNAÐURIN er eitt sera áhugavert og spennandi

tiltak. At dagstovnarnir kring landið við hesum vilja geva børnunum ein móguleika at koma út millum onnur, út um fára veggirnar, har tey serliga orsakað av oftani sera ótespuliga veðurlagnum, eru noydd at vera, er bara gott. At børnini sleppa at arbeiða við sínum ímyndandi evnum er eisini gott. Hóast hetta stóra tiltakið sum so eisini skal vera ein uppliving fyrri bæði børn, starvsfólk á dagstovnunum, foreldur og allar aðrar føroyingar, so er helst eisini onkur hugsan og ætlan við hesum tiltaki, og tað skal tað eisini vera. Tað fáa vit helst meira at hoyra um kom-

andi dagar. Men bara tað, at vit við hesum geva børnunum og evnum teirra størri ans er í sær sjálvum eitt gott endamál.

Í HESUM krepputíðum hava vit kanska lyndi til at gloyma børnini og undirmeta teirra týðning. Tað má og skal ikki henda. Sjálvandi mugu vit øll bera hesa kreppu so ella so, men hon má ikki seta ov sjónsk spor á børnini, tí tey hava so onga skuld í kreppuni. Vit mugu fyrri alt í verðini ikki lata kreppuna raka tey, bara fyrri at sleppa upp um garðin, har hann er lægstur. Tvørturímóti eiga vit at halda

børnunum til, vísa teimum ans og álit, vera saman við teimum og geva teimum fatan av, at hetta hóast alt er eitt gott land at liva í.

VÓNANDI kann Barnafagnaðurin vera við til at minna okkum øll — og ikki minst politikararnar — á hesar so týðandi spurningar. Børnini eru nevniliga tað besta vit eiga. Tað eru tey, sum skulu taka við eftir okkum.

Atli Dam, lögmaður á TB-veisluni:

Ítróttarliðið ein spegilsmynd av samfelagnum

-Tað eigur sínar stjórnuleikarar, sum eggja øðrum at kýta seg, men stjórnuleikararnir eru fyrri ongum, um ikki samarbeiði, felags vilji og liðskylda greiða setningin segði Atli Dam, lögmaður m.a. í røðu síni á stóru TB-veitsluni leygarkvöldi. Vit prenta røðuna:

Góða samkoma.

Hóast ítróttarmál liggja hjá øðrum landsstýrslimi, so liggur til mitt starvsøki í landsstýrinum at vera ítróttarverji — protektor, sum danir siga — t.v.s. umboða og dugna ítróttini úti í samfelagnum og úteftir í lond. Hetta er nakað av tí hugaligara at hava skyldu til, hon er lætt at rokja.

Sum soverðin er tað mær ein gleði og ein heiður at heilsa T.B. frá landsstýrinum á 100 ára degnum.

Hetta er so fyrsta «stórjubilíðið» fyrri skipaðum ítrótti í Føroyum, men vit vita, at nøkur koma afturat nú nakað skjótt — um 12—15 ár — og eisini vita vit og vænta at føðingar-

dagsbarnið verður at fylla bæði stórthundrað og 200 og meira afturat.

At menn tóku seg saman um at skipa fótbóltsfelag einans 13 ár aftan á at fyrsta av sliikum slag var stovnað í Danmark — Københavns Boldklub (KB) — er tekin um tað framfýsni og tann framtakshug, sum eyðkendi hesa bygd um aldarmótið.

Á hesum øki, sum mongum øðrum innan vinnuliv, mentanarliv, ja, samfelagsliv samanumtikið, slóðbrótandi stig, sum fingur týðning fyrri allan útvikling og framburð í Føroyum sum heild. Hugsjið bert um fakfelagslivið, sum spratt her á plássinum og, hóast orsök til mangt stríð menniskju

millum, hevur skapt reglur og karmar um mann-sömiligar samvirkistreytir, sum nú gagna okkum øllum.

Hvat fylgdi í kjalarvørinum av hesi stovnan av fótbóltsfelag, og hvussu felagsskapir síðan tóku seg upp um landið, skal eg ikki siga nógv um, tað vilja tær mongu heilsanir til TB í dag siga meira um, og heldur ikki skal eg triva í einstakar hendingar úr søgu T.B., men minna á tær stóru broytingar, sum eru hendar viðvikjandi vilkorum og umstøðum at iðka ítrótt síðan menn á fyrsta sinni fóru at sparka og til í dag, nú vit nýta ein heilt stór-an part av samfelagsorkuni til vøllir, ítróttar- og

fimleikahallar so væl sum aðrar hallir, neyst og venjingarhøli og til eina samferðsluskipan, sum loyvir eini umfatandi kappingarskipan innan nær sagt allar ítróttar- og ítrivsgreinir árið runt.

Hetta er ikki lógið, tí flestu eru í dag samd um at hetta er ein partur av okkara mentanarliv og av tí, sum evnar og skapar okkum sum menniskju og borgarar. Ein sera týðandi siðmenningarligur tættur í uppaling okkara.

Móguleikarnar at fáa lut í samveru og samgleði og skapan av vinarlagi og vinarbøndum fyrri tann einstaka ikki at for-gloyma.

Sum alment umboð skal eg leggja serligan dent á

Atli Dam, lögmaður heldur røðu á TB-veitsluni. Við lið hansara konan Sólva

tað, sum eg meti samfelagið fær aftur í teim borgarum, sum í felagsskapanini innan ítrótt lærdu at seta sær mál at loysa, noyddust at lata seg sálar- og sinnismýkja og noyddust at ganga undir felagsskapstreytir fyrri at rokka.

Loyvi mær at endurtaka tað, eg segði í minnisriti T.B. um hetta, nevniliga: «at ítróttarliðið er ein spegilsmynd av samfelagnum. Tað eigur sínar stjórnuleikarar, sum eggja øðrum at kýta seg, men stjórnuleikararnir eru fyrri ongum, um ikki samarbeiði, felags vilji og liðskylda greiða setningin. Letur ikki hvør av luttakarunum sínar eginleikar brýna, soleiðis at hin frægasti og hin veikasti

bera lutfalsliga eins, skapast ongi úrslit.

T.B. dró okkum ungu at sær og dregur framvegis bygdarinnar ungu, mýkir tey, brýnir tey og sleppur teim sterkari.

Hetta heldur fram og vil hesin 100 ára gamli framvegis liva sum unglingi, tá ongin av okkum orkar annað enn at siga frá minnum um ríku ungdomstíð okkara, m.a. í T.B.»

Takk fyrri, T.B., sigi eg persónliga. Takk fyrri, TB, sigi eg vegna landsstýrið fyrri Føroya land.

Hjartaliga tillukku.